Fair Play

Apare chenzinal ■ Anul 1 ■ Nr. 5 ■ decembrie 1990
Revistă cu patru directori: Cristian Topescu, Octavian Vintilă, Alin Savu, Marcel Puşcaş
şi un redactor şef GEORGE STANCA
LEI 10

Foto: Eugen Mihai

Fair–Play-ul rozelor
ALBA–IULIA - 1 dec. 1990

Am aşteptat, mulţi dintre noi, cu totul altceva. Am aşteptat o zi încărcată de emoţie şi fair–play.

Ceea ce am primit ni s–a părut lamentabil.

Dar şi mai lamentabil ni s–a părut modul în care autoritatea guvernamentală a respins acuzaţiile ce i–au fost aduse de opoziţie – şi nu numai de ea – întrecînd în aroganţă şi agresivitate chiar maniera în care puterea a denaturat o sărbătoare naţională după care tînjim de o jumătate de secol.

Domnul Bogdan Baltazar, purtătorul de cuvînt al Guvernului României, ne–a demonstrat în seara zilei de 4 decembrie, fără nici un echivoc, ce se vrea a fi astăzi puterea în această societate pornită, chipurile, ferm pe calea democraţiei.

Iar faptul că alături de d–l Paler este incriminată şi "Alianţa Civică" – "susţinătoare a grupurilor de presiune ale străzii" – 1?! reprezintă dovada indubitabilă că "mineriada" din iunie nu s–a născut spontan, că puterea se teme numai de singurii oameni capabili să gîndească şi să înţeleagă ce se petrece în spatele hăţişului creat de numeroasele scenarii politice oferite pentru derutarea omului de rînd.

Vînătoarea de "vrăjitoare" (citeşte, intelectuali) reprezintă modalitatea total iresponsabilă în care se doreşte păstrarea puterii cu orice preţ, a unei puteri oarbe, incapabilă să înţeleagă iminenţa dezastrului.

Speram că în momente de dra-

Un foto–document deloc plăcut din istoria pe care o trăim – 1 dec. 1990
(Foto: Paul Filip)

A traduce gestul atît de elocvent al primului ministru al ţării în timpul cuvîntării reprezentantului UDMR-ului printr–un răspuns la ovaţiile mulţimii ("ar fi fost o necuviinţă ca d-l Roman să nu răspundă acestor ovaţii" – l-am citat pe d-l Baltazar) este o mostră de cinism căci nu credem că huiduielile adresate d-lui Szöcs pot fi asimilate cu "ovaţiile" simpatizanţilor puterii.

Este încă o mină de "praf în ochi" prin care puterea demonstrează că se bazează tocmai pe naivitatea şi ignoranţa, fie ea şi numai politică, a majorităţii populaţiei acestei ţări, oprimată pînă la totală debusolare de aberanta utopie comunistă.

matică încordare, această acerbă "agăţare" de putere va lăsa totuşi locul fair play-ului politic, că în clipe de autentică trăire a istoriei noastre naţionale se va găsi cineva care să–şi aducă aminte că acest colţ de pămînt, minunat dar parcă blestemat, ar merita poate o mînă de oameni care, guvernîndu–l, să–i dorească binele. A guverna înseamnă, în opinia noastră, nu păstrarea cu orice preţ a puterii ci asumarea responsabilităţii de a influenţa pozitiv evoluţia destinului unui popor. Speram în fair–play-ul lui 1 decembrie 1990. Ne–am ales doar cu constatarea că trandafirul îşi ascute spinii.

■ FAIR PLAY

FOTBALUL ROMÂNESC ÎNCOTRO?
–Concluziile anchetei noastre–

Numărul trecut al revistei noastre v-a pus faţă în faţă, dragi cititori, cu opiniile a patru figuri reprezentative ale fotbalului românesc contemporan dnii. Cornel Dinu, Mircea Sandu, Nicolae Gavrilă şi Gheorghe Constantin.

Ne vom permite cîteva consideraţii asupra opiniilor domniilor lor, începînd cu aprecieri comune pentru toţi patru, apoi particularizînd puţin.

■ Nici unul din interlocutorii noştri nu a încercat să definească viitorul drum al fotbalului românesc plecînd de la trecutul şi prezentul său, uneori atingînd doar tangenţial această problemă.

■ Nici unul din interlocutorii noştri nu a fost dispus să-şi asume riscul de a pune degetul pe rănile deschise ale fotbalului nostru – poate mai puţin dl. Gh. Constantin, dar cu multă, multă delicateţe – să nu doară.

■ Nici unul din interlocutorii noştri nu ni se pare capabil ca, explicînd ce se întîmplă, să dea soluţii viabile pentru viitor.

■ Simplele constatări ca şi idealismul de neatins pentru acest... secol nu credem că vor scoate fotbalul românesc din prăpastia în care s-a prăvălit într-un timp atît de scurt.

Dar să o luăm pe rînd.

■ DI. **CORNEL DINU** – ne aşteptam mult să ne prezinte şi o strategie mult mai realistă, pe un termen ceva mai scurt decît cel al... mileniului trei. Concret, perspectiva trandafirie – mereu trandafirul – a unei pleiade de antrenori de tip Costică, Anghel Gheorghe sau Emerich Beckenbauer, crescuţi în faimoasele noastre şcoli de fotbal de la Cocargeaua sau Gheboaia, este de natură să ne îmbărbătăteze cu gîndul la un viitor roz, puţin prea bombon după opinia noastră, iar gîndul că de la 1 ianuarie 1991 vom avea şi un fotbal "profesionist de tip românesc" alături de democraţia noastră originală de acelaşi tip este de natură să ne descreţească total frunţile după coşmarul fotbalistic al acestei toamne. În rest, să vă dea Dumnezeu dle. secretar de stat exact ce ne-aţi declarat: "Viaţa va elimina tot ceea ce nu va fi onest şi competitiv!"

■ DI. **MIRCEA SANDU** ni s-a părut cel mai "subţire" dintre interlocutorii noştri, mai ales din fotoliul de preşedinte al F.R. Fotbal pe care îl ocupă cu autoritate dată – deocamdată – numai de unanimitatea alegerii. Deşi afirmă că "persistă corupţia la nivel de arbitri, de observatori federali" dl. M. Sandu se pare că este mulţumit numai cu promisiunile de tip "voi face curăţenie în scurt timp" sau "voi tăia în carne vie". Amintindu-ne că operaţii chirurgicale încă nu ne-au fost anunţate, concluzionăm că în fotbalul românesc nu prea mai există carne... vie! Să fie oare chiar totul cuprins de putregai? Ar fi nespus de dureros.

■ DI. **NICOLAE GAVRILĂ**, din poziţia de "drepţi" a militarului de carieră, acceptă fără comentarii tot ce vine "de sus". Asumîndu-şi "vina morală pentru acest catastrofal octombrie" alături de "toţi cei ce muncesc în fotbal şi pentru fotbal", dl. Gavrilă ocoleşte atent întrebările "nevralgice". Este însă singurul dintre cei interogaţi care face două afirmaţii ce îl onorează: a) aprobarea măsurii de suspendare a tuturor jucătorilor de fotbal cu semnături la două sau mai multe cluburi, dar şi a celor care "determină această incorectitudine" şi b) "răsunătoarele performanţe ale sportului românesc au avut în primul rînd la bază dorinţa de a învinge, nu trebuie să lăsăm ca aceasta să devină efemeră, nu ne va ierta nimeni"... Subscriem fără rezerve la ambele afirmaţii ale domniei sale, socotind că cea de-a doua este într-adevăr problema vitală a momentului în sportul românesc.

■ În fine, dl. **GHEORGHE CONSTANTIN** ne-a impresionat în trecut ca jucător, mai puţin ca antrenor şi mai de loc ca... vorbitor. În cazul unui om de fotbal nu este chiar esenţial, dar oricum...

Asumîndu-şi responsabilitatea rolului, dl. Constantin ştia ce îl aşteptă. Îi înţelegem cumva lamentările legate de comportamentul "străinilor" dar cum îşi asumase responsabilitatea conducătorului trebuia să aibă curajul de a şi-o asuma şi pe aceea a deciziei, neaşteptînd intervenţiile federaţiei. Poziţia i-a fost oricum ingrată, iar afirmaţia "Poate nu sînt un antrenor grozav, însă cinstea, corectitudinea le-am pus întotdeauna mai presus de orice" îi face cinste. Cu condiţia ca partea a doua a acestei afirmaţii să aibă şi acoperirea faptelor sale.

Recunoaştem că aşteptam mai mult de la întîlnirea cu cele patru personaje ale anchetei noastre. Aşteptam în primul rînd o mai transparentă dorinţă de a face curăţenie în curtea fotbalului românesc. Aşteptam de asemenea soluţii de redresare pertinente şi o preocupare mai evidentă pentru găsirea acestor soluţii. Concret, aşteptam mult mai puţină "teorie" şi mai multă practică.

Poate cu astfel de soluţii, mai practice, vom încerca să revenim noi într-unul din numerele noastre viitoare.

■ FAIR PLAY

■ UNDE A GREŞIT CONSTANTIN?
■ FOTBAL LA GURA SOBEI
■ POKERUL
■ POLITICHIIA
■ FOTBALUL ROMÂNESC ÎNCOTRO?

ION CRISTOIU
Cu stiloul prin Bucureşti

Adrian Pintea:
"Voi juca un Hamlet diferit de Ion Caramitru"

Vedeta Adrian Pintea a acceptat invitația la sediul redacției noastre. Nu a băut nici Dry Gin și nici cafea. Bunul său simț ardelenesc i-a permis în schimb să fumeze (turcește) țigări LM. Reamintim și pe această cale, că marele nostru talent nu are nici în clin și nici în mînecă cu obiceiurile balcanice, implementate profund și pentru totdeauna, mai ales în mentalitățile noastre. Discuția noastră a fost înregistrată pe o casetă audio, "vocea străzii" fiind deseori în prim-plan. PNȚ-cd demonstra. Lumea zbiera. Poarta-vocea spărgea timpanele. Singurul loc cald și sigur era în acel moment sediul redacției noastre. Acestea au fost condițiile. Acesta este interviul pe care vi-l propunem.

I: Ai fost considerat, în anii de liceu, un copil minune. Contraziceai profesoara de română, activai intens pe tărîm artistic. Te-ai născut pentru teatru?

R: Nici nu mă gîndeam să devin actor. Pasiunea mea era medicina. În clasa a XI-a, întîmplarea a făcut să-l întîlnesc pe regizorul Ion Eremia (în prezent la Teatrul Național din Timișoara). Regizorul era student în anul II la IATC și își dădea examenul cu piesa Chelnerul mut. Am jucat alături de Geo Visu. Din acel moment viața mea a cotit definitiv pe drumul Thaliei.

I: La baza admiterii tale în institut a stat talentul sau pila, cum s-a obișnuit ani de zile?

R: Nu cunoșteam pe nimeni în București. Oradea este situată la 600 de km. distanță. Probabil că numai munca și talentul m-au susținut.

I: Care a fost primul contact cu IATC-ul?

R: Am jucat foarte mult pentru clasa de regie. În anul II am avut marea șansă să-l cunosc pe Liviu Ciulei, care din punct de vedere profesional era ireproșabil. În cîteva luni am învățat cît alții într-o viață.

I: Cu cine ai fost coleg?

R: Am avut o promoție bună, cu Marcel Iureș, Mariana Buruiană, Valetin Teodosiu care sînt oameni minunați. Iureș cel puțin mi se pare cel mai interesant actor la această oră.

I: Da, și eu cred în el..

CU PROFUNZIMEA RĂZBEȘTI

I: E nevoie de profunzime (și nu de spoială) în teatru?

R: Actorul este un alergător de cursă lungă. Ca să te poți realiza, "driblînd" viața de scenă, asperitățile ei, ai nevoie de profunzime. Jucînd diverse roluri ești tentat uneori să "driblezi" rolul vieții personale. Acest joc, această transpunere, aceste trăiri, absolut necesare în teatru, fac uneori pe mulți dintre noi să-și uite caracterul. Coloana vertebrală trebuie să stea întotdeauna în poziție verticală. Cu profunzimea răzbești. Restul... Mediul cu sincopele sale m-a influențat. Bineînțeles că m-am format în timp. Azi nu mai pot trăi, numai pot juca fără o gîndire și fără o trăire profundă.

I: Ai fost o perioadă neglijat atît în teatru cît și în cinematografie. Ce ne poți spune despre acea perioadă?

R: N-aș zice, fiindcă nu cred că a făcut-o cineva conștient. Cei care nu prea se sfiau să spună lucrurilor pe nume nu erau agreați. Ce să fac, n-am putut să mă "pliez", ca alții, rigorilor sistemului, cu cerințele sale. M-am confruntat cu situații pe care le-am refuzat categoric. N-am recurs la compromisuri. Am refuzat osanalele, inepțiile, versurile imunde.

I: Se spune că o parte din vină ți s-ar datora totuși.

R: Nu mă interesează gurile rele care ne urmăresc precum ceasul de la mînă. Este adevărat, am trecut printr-un moment de criză care a durat circa un an și jumătate, în care am cochetat cu ideea de-a mă lăsa de meserie, neîntrezărind nici o altă perspectivă.

I: Total, sau te-ai fi ocupat de șușele tipice rataților în meserie?

R: Total.

NU ESTE POSIBIL CA UN MILIȚIAN SĂ CÎȘTIGE MAI BINE DECÎT UN ACTOR"

I: De ce te-ai fi ocupat în acest caz?

R: Am cochetat cu scrisul, dar nici acesta nu-mi oferea mari satisfacții în acea perioadă.

I: Tot gurile rele susțin că și relația cu o colegă te-a marcat în acele momente.

R: Gurile rele sînt țîmpite. Binele sau răul ni-l facem singuri.

I: Cîștigați voi actorii pe măsura muncii depuse?

R: Această stare de lucruri trebuie urgent corectată. Nu este admisibil ca un chelner, un milițian sau un frizer, să cîștige mai bine ca un actor. Aceste categorii ne umilesc din acest punct de vedere. Ți se pare normal?

I: Mai dăinuie nonvaloarea în teatru?

R: Dăinuie ca în toate domeniile. Activiștii, securiștii s-au strecurat și pe scenă. Cultura este aservită. Nefericiții știu vor fi siliți să se retragă.

În stradă porta-voce ne distrage pentru un moment atenția: "Români, nu uitați! Trebuie să scăpăm de comunism! Jos Iliescu! Frontul știe ce mai e?"

I: Care este profilul actorului ideal?

R: Un actor ideal ar trebui să fie inteligent și cult. Simțul umorului să fie imbatabil. Perioada grea prin care trecem trebuie tratată și cu umor.

În stradă se scandează: Jos Iliescu!

I: Ai fost redescoperit după decembrie 1989?

R: Ar fi cazul, am ajuns în plină maturitate.

Adrian Pintea și profunzimea

SPECTATORII PREFERĂ ECUAȚIILE SIMPLISTE

I: Ce facem cu actorii care gonesc după facilități, după gloria ieftină conferită de șușe, televiziuni, presă?

R: Gustul publicului va reacționa prompt (în sens pozitiv) la facilități. De ce să depună spectatorul efortul intelectual de a descoperi și de-a fixa valorile. Ei preferă ecuațiile simpliste, oferite de Florin Piersic sau Draga Olteanu.

I: Au regizorii noștri, în acest moment, subiecte?

R: Este o falsă problemă că n-ar mai exista subiecte. Ne-a rămas un mare "pachet" de probleme fundamentale. Atîta timp cît democrația va fi reală, subiectele nu vor lipsi. Dacă și postul de radio Europa liberă are și va mai avea subiecte?...

I: Ce ar trebui să se facă pentru ca marele talent românesc în ale teatrului să fie recunoscut în lume?

R: Foarte simplu. Oamenii de teatru trebuie plătiți foarte bine și scoși în lume.

I: Cum îl vezi pe Victor Rebengiuc? Merită el să se afle în fruntea IATC-ului?

R: IATC-ul are mare noroc să-l aibă în frunte pe Victor Rebengiuc. Faptul că a fost atacat, nu face altceva decît să verifice apetitul pentru răzbunarea altor gazete. Apa trece, pietrele rămîn. În cazul nostru, peste cîțiva ani nu va mai auzi nimeni de un Corneliu Vadim Tudor. Rebengiuc însă, va rămîne în istoria teatrului românesc.

I: Ce se întîmplă cu prăfuitii scenelor noastre, cu cei compromiși? Le dăm roluri principale unor Gheorghe Cozorici sau Traian Stănescu? Ce credibilitate au?

R: Roluri principale le vom da fîndcă sînt buni profesioniști. În măsura în care își vor cîștiga cu onestitate un statut credibil, sînt buni de readus în față. Nu-i ușor.

I: Remarc fair-play-ul tău. Care sînt rolurile cele mai dragi din întreaga ta carieră?

R: Sînt multe. Rămîn totuși la părerea că în Henric al IV-lea mă desfășor în largul meu. Vreau ca acest rol să constituie o trambulină pentru Hamlet.

I: Ești capabil de un Hamlet mai bun ca cel al lui Caramitru?

R: Nu știu dacă mai bun, dar cu siguranță altfel...

■ **MARCEL PUȘCAȘ**

P.S. Întrebat fiind, în afara interviului acordat, dacă i-ar place o colaborare cu fair play-ul, Adrian Pintea a răspuns sec: **Bineînțeles!** Deci, odată bătută palma, veți avea ocazia să-l urmăriți, începînd cu numărul viitor al revistei noastre pe Adrian Pintea!

În curînd deci, rubrica FAIR PLAY P.O. BOX – ADRIAN PINTEA

În spiritul Fair Play-ului

"O îngrămădire de eroare și adevăr" – iată cum definește Blaise Pascal ființa umană. Cunoscînd că, de regulă, eroarea se află la suprafață, ea este și mai ușor de observat spre deosebire de adevăr, care sălășluiește în adîncul ființei și care, deci, nu poate fi la îndemîna judecăților pripite. Fiecare ființă are adevărul ei: Absența oricărui efort de a accede la el, conduce inevitabil la eroare iar erorile, de orice fel, rănesc adevărul, îl viciază și, în consecință, îl convertesc fie într-o altă eroare, printr-un exces de subiectivism; fie într-o complexare a persoanei pînă la blazare și anihilare totală a ei. Acest din urmă aspect implică o crimă morală. Dar de ce spunem toate acestea? În nici un caz pentru a exalta aspectele teoretice ale problemei. A devenit un loc comun dar prin asta nu mai puțin adevărat, faptul că cea mai grea moștenire pe care ne-a lăsat-o totalitarismul comunist constă în dezarticularea morală a oamenilor acestei societăți românești altădată recunoscută pentru bunătatea, și noblețea înțelepciunii ei. O disciplină de sclavi – spunea un antic –, naște caractere de sclavi. Este cît se poate de clar că într-o atare situație, criteriile și normele morale ca fundament al relațiilor interumane, au eșuat în duplicitate, meschinărie și egocentrism, ipostaze dominate de negativismul, întotdeauna destructiv al spiritului malefic. Mai e nevoie să precizăm cît de nocivă pentru starea morală a societății este o asemenea tendință? Mai e nevoie să subliniem cît de mult obturează ea spiritul creativ; cît de mult împietează asupra procesului atît de necesar al reconstrucției umane și sociale? Noul, zborul liber al cuvîntului și ideilor, respectul pentru valoare și adevăr nu pot fi compatibile cu superficialitatea, cu prostia agresivă, cu incompetență și interesul meschin. "Omul nu trăiește numai pentru a fi fericit (în sens egoist) ci ca să facă lucruri măreție pentru umanitate" – spunea V. Van Gogh. Cei ce s-au obișnuit să-și urască semenii ar trebui să învețe, mai întîi prin a se urî pe ei înșiși, întrucît cea mai bună cale spre respectul de sine este respectul pentru demnitatea individuală a celorlalți. Cînd nu este congenital, păcatul – îl parafrazez pe umanistul Tomasso Campanella –, e un defect de voință: binele nu se poate face decît prin voința născută din putere și înțelepciune. Dacă prostul și-ar da sema că e prost, aceasta ar fi un semn de deșteptăciune! Dacă viciul, de orice natură, ar fi supus dorinței de îndreptare omul ar deveni, treptat, un om adevărat. Dacă superficialul, nu ar fi agresiv în părerile sale, societatea l-ar putea ierta pentru inconsistența gîndirii sale. Dacă incompetentul ar avea conștiința limitelor sale, colectivitățile umane n-ar mai fi strangulate de ideotism și abuzuri în cel mai fericit caz, bizare.

Dar cu cîte asemenea fenomene nu ne confruntăm în cele mai negative înțelesuri și sensuri ale lor?

Rubrica pe care o deschidem astăzi în cel mai curat spirit al Fair Play-ului, va aborda astfel de fenomene.

■ **VASILE DONOSE**

Fair Play

Redacția și administrația:
București Calea Victoriei 174, sector 1, tel. 59.46.13
Secretar de redacție:
Gab. G. Florea
Prezentarea grafică:
Claudia Marinescu
Corectură:
Cornelia Manea
Tiparul:
Luceafărul

ULTIMA ORĂ

■ Contabilul șef al FRF s-a făcut de rîs în fața țării. În loc de "exclusiv" d-l Marian Albu "a căutat să fie original" folosînd cuvîntul "esclusiv". Voilă cultură! Noroc că domnia sa e... "în regulă" cu debitele, creditele, balanțele. În rest e bun de speriat copiii. Dacă dînsul dorește să modifice legile economiei universal valabile folosind "gîndirea proprie" adaptată la căldura banilor din fotbal, îl privește, dar să modifice gramatica ni se pare prea mult.

■ În viziunea lui Mircea Rădulescu, antrenorul echipei naționale "mai contează cum nu te califici". Trebuie să recunoaștem că subiectul și ideea elefantului din cimitirul antrenorilor federali trebuie dezvoltată în paginile Fair Play-ului.

VASILE IANUL REVINE ACOLO UNDE ÎI ERA LOCUL

Contestat în ultima vreme, Vasile Ianul revine acolo unde i-a fost, îi este și îi va fi locul: în fotbal.

În urma dubioaselor transferuri fotbalistice ale verii lui 1990, ca întotdeauna trebuia găsit un țap ispășitor. Acesta a fost găsit (culmea!) în persoana uneia dintre cele mai mari competențe în materie de fotbal din țară. Spre deosebire de mulți alți conducători de cluburi sportive sau de secții de fotbal, d-l Ianul a trecut prin toate testele fotbalului: jucător, arbitru, conducător.

În urma numeroaselor polemici s-a ajuns în sfîrșit la concluzia (dacă mai era de demonstrat aceasta) că președintele secției de fotbal a clubului Dinamo a greșit cel mai puțin.

Știm că în perioada de "respiro" de aproximativ 4 luni n-a fost una care să-l facă fericit pe reputatul om de fotbal.

Ne bucură (ce-i drept, cam rar) faptul că și în fotbal uneori, adevărul iese la suprafață.

Îi urăm lui Vasile Ianul de-aici, din redacția revistei noastre, numai sănătate și la mai mari succese.

Bine ai revenit, Vasile Ianul!

■ **MARCEL PUȘCAȘ**

Domeniul Cristian Țopescu

FOTBAL LA GURA SOBEI

Sezonul internațional de toamnă s-a încheiat cu un 6-0 al echipei naționale care ne-a mai îndulcit puțin sfîrșitul de an fotbalistic după pilulele atît de amare înghițite odată cu duzinele de goluri de care nu mai amintim ca să nu vă stricăm... sărbătorile. E desigur o glumă fiindcă vă dorim "sărbători fericite", uitînd de fotbal și de necazurile lui măcar pînă la "mărțișor".

Totuși, înainte de a ne gîndi la sarmalele de Crăciun, să ne gîndim puțin la viitorul fotbalului românesc, întorcîndu-ne privirea spre... trecut. Naționala noastră a pornit "în trombă" deschizînd scorul contra Scoției, iar Lăcătuș a fost la un pas de 2-0! Ce înseamnă o ratare... La 2-0, probabil, ai noștri s-ar fi întors victorioși de la Glasgow și atmosfera ar fi fost cu totul alta. Dar...

A urmat "catastrofa de pe Ghencea" și... scapă cine poate! Au apărut expresii de genul "milionarii", "mercenarii" și altele care au îndepărtat și mai mult publicul de echipa națională, consecința cea mai gravă după părerea noastră. Meciul cu San Marino a mai reconciliat "părțile" dar sîntem încă departe de ceea ce se numește un climat propice refacerii, în primul rînd morale, e echipei naționale.

Antrenorul Mircea Rădulescu și-a asumat o misiune foarte grea, dar a pornit cu dreptul. Nu pentru că am învins San Marino cu 6-0. Datorită faptului că merge pe o ideie, aceea a unui "schelet intern" de națională cu "adausuri externe" în funcție de formă. Chiar dacă nu ne vom califica la turneul final european (șansele teoretice fiind totuși o himeră), mergînd pe această ideie există măcar șansa de a forma o echipă cu posibilități de calificare la turneul final mondial din 1994.

Să încercăm cîteva anticipări. La 27 martie, România va învinge San Marino și în deplasare, probabil, însă, mai greu ca la București. La 3 aprilie, un meci cheie: cu Elveția în deplasare. Presiunile asupra antrenorului se vor mări. "Corul lăudătorilor" se va uni cu "corul denigratorilor" într-o orchestră de propuneri de tot felul: să-l chemăm pe cutare, să apelăm la valoare, la experiență, la nume, la formă. I-aș sugera, dacă-mi permite, antrenorului Mircea Rădulescu ca în acea perioadă să nu citească ziarele, să-și înfunde urechile cu ceară și să rămînă consecvent ideilor sale. Să continue ceea ce a început cu gîndul la "mondiale" fiindcă nu va fi nimeni absurd (deși, mai știi?) să-i ceară capul dacă pierdem trenul europenelor!

Vom vedea ce va mai fi. Pînă atunci, ce imagini fotbalistice ale anului 1990 ne-au rămas pe retină? Încercăm o rememorare a lor:

–golul lui Lăcătuș din meciul cu URSS pe stadionul de la Bari.

–diavolul camerunez Milla "înfigîndu-ne" 2 goluri pe același stadion.

–excelentul sfert de oră al tricolorilor în finalul meciului cu Argentina.

–figura răvășită a lui Daniel Timofte după ce mai mare ratare a carierei sale.

–calmul, echilibrul și demnitatea antrenorului Emerich Jenei atît după victorii cît și după înfrîngeri.

–peisajul dezolant al tribunelor stadioanelor noastre la meciurile din campionatul național. Cu două excepții: Craiova și Giuleștiul.

"Încotro, fotbalul românesc?" este o întrebare care va mai fi pusă în această iarnă în paginile revistei noastre. Vă promitem cîteva răspunsuri ale unor "oameni de fotbal" care nu și-au spus încă ultimul cuvînt.

SĂ VEDEM CE SPUNE "OPOZIȚIA"!

–Mai bine mai tîrziu...– la catastrofa fotbalului românesc.

Într-o relativ recentă ședință a biroului federației de fotbal, președintele de onoare al acestui for – d-l Mircea Angelescu – a afirmat la un moment dat că **"anumite persoane din fosta conducere a federației au contribuit la situația catastrofală în care se află acum fotbalul românesc"**. La sfîrșitul ședinței, atunci cînd s-a dat cuvîntul și reprezentanților presei, mi-am permis să amintesc celor prezenți, că la prima conferință de presă a lui Gheorghe Constantin (ca antrenor al echipei naționale), la întrebarea subsemnatului referitoare la atitudinea federației față de fostul antrenor, Emerich Jenei, mi s-a răspuns că acestuia i se va mulțumi public pentru activitatea sa care s-a încheiat cu calificarea reprezentativei României printre primele 16 echipe ale lumii, cea mai bună performanță din istoria fotbalului românesc.

Exprimîndu-mi atunci nedumerirea cu privire la afirmația susamintită a președintelui de onoare, acesta mi-a răspuns sec că antrenorul Jenei nu este una din acele persoane care au contribuit la catastrofa fotbalului românesc.

Ce a urmat? Lui Jenei nu i s-a mulțumit. Între timp și Constantin și-a dat demisia păstrîndu-și demnitatea, federația a reafirmat hotărîrea de a respecta criteriile stabilite pentru transferările peste hotare și acum este pe cale de a-și încălca iarăși hotărîrea, vezi cazul Timofte care, pînă la apariția acestor rînduri, va fi probabil... "rezolvat".

Să ne întoarcem la afirmația d-lui Angelescu, încă cînd să deducem cine a contribuit la actuala stare de lucruri. Fosta conducere, spune dînsul. Care era fosta conducere? Ministrul Sportului – **Mircea Angelescu**; șeful departamentului sportului – **Cornel Dinu**; președintele federației – **Mircea Pascu**; vicepreședinți – **Angelo Niculescu, Mihai Ionescu, Ion Motroc**; secretar general – **Mircea Sandu**; secretar adjunct – **Cristian Bivolaru**; trezorier – **Marian Albu**. Cum bănuim că persoanele aflate și în actuala conducere se exclud din categoria celor care au contribuit la **"situația catastrofală"**, să vedem cine a mai rămas: Mircea Pascu, Angelo Niculescu, Mihai Ionescu, Ion Motroc. Printre ei se află deci vinovatul. Sau vinovații! Îi invităm pe această cale să folosească paginile revistei "Fair Play" pentru a se dezvinovăți. Sau a acuza. Poate în felul acesta se vor lămuri și cititorii noștri asupra celor întîmplate în "tîrgurile" de jucători de la Telese Terme și Bisceglia. Poate astfel vom afla, analizînd greșelile trecutului, ce trebuie făcut pentru a nu le mai repeta. Poate că adevărul spus **"mai bine mai tîrziu decît niciodată"** ne va ajuta să tragem o linie și să facem o operațiune de adunare corectă a "plusurilor" și "minusurilor" celor două conduceri de federații: **fosta și actuala**.

Pînă atunci, găzduim în această pagină un interesant punct de vedere al apreciatului "om de fotbal" care este Mircea Ionescu – ziarist, publicist și fost vice la F.R.F. – despre atît de scurtul "mandat" la echipa națională al antrenorului Gheorghe Constantin.

UNDE A GREȘIT CONSTANTIN?

sau fotbalul românesc de la fisuri la crăpături și apoi la rupturi

A trecut cîtva timp de la demisia lui Constantin de la conducerea echipei naționale și "cazul profesorului" se pare că nu este încă închis. Evident, din punct de vedere al poziției oamenilor de bună credință din fotbal. Întrebarea care, pînă la urmă, a rămas fără răspuns sau măcar fără un răspuns mulțumitor este "unde a greșit Constantin?" Bineînțeles, dacă el este cel care a greșit. Rememorînd succint evenimentele din cele 78 de zile ale "profesorului" la lotul reprezentativ, am putea distinge cinci momente semnificative. Primul, la 14 august, la puține zile după constituirea noii conduceri a F.R.F.. Atunci, în criza de personalități pe care o resimțea noul for de conducere a fotbalului, Constantin a zis, cu bune intenții, DA făcînd, de fapt, un serviciu nu sieși ci altora care își doreau la început de nou drum o garanție de profesionalitate și competență în fața lumii fotbalistice de la noi. La 22 august, deci cam la o săptămînă de la investitura sa, Constantin făcea o remarcă ce nu mai avea nevoie de comentarii: **"Alci (în federație), spunea el, nu se poate lucra. Nu m-am așteptat la așa ceva. Una se spune, alta se face."** Era prima reacție față de tendința celor din preajma lui de a-l încercui și a-l izola. Dar, a continuat să zică DA. A venit apoi meciul cu URSS din 29 august, cînd cu "apa rece" a unui facil succes de palmares s-au cam amețit mulți. Dincolo de satisfacția unei victorii oarecare, Constantin a simțit primele fisuri în raporturile dintre jucătorii plecați și cei rămași. Dar nu a pus "piciorul în prag", sperînd, totuși, într-o omogenitate de suflet care, practic, nu se putea altera după numai cîteva luni de la Coppa del Mondo. Și a zis, din nou, DA, după care a urmat meciul de la Glasgow. Fisurile pe plan moral și mai ales disciplinar au devenit de-acum crăpături. Intuind pericolul, Constantin s-a gîndit la o soluție care încă din acel moment se impunea: să se facă o echipă națională avînd ca nucleu de bază jucători din campionatul intern, fără a se renunța la unii "străinieri". Nu a fost sprijinit și nici măcar înțeles. Atunci ar fi putut să plece sau să amenințe cu plecarea. Dar a rămas spunînd pentru a patra oară DA, gîndindu-se că poate să fie considerat laș. Și a venit meciul cu Bulgaria de la București, care a confirmat că fisurile și crăpăturile de pînă atunci s-au transformat în rupturâ. Se părea că nu mai este nimic de făcut. Și, totuși, Constantin a mai făcut o încercare, propunînd alcătuirea unei echipe naționale în țară, completată cu cei mai în formă jucători din afară. Din nou a fost contrat și refuzat. Atunci a zis, simplu, NU și a demisionat! Și tot așa de simplu, demisia i-a fost acceptată, pentru că, de fapt, acum nu se mai simțea nevoia acută de o personalitate tehnică în cadrul F.R.F. Putea fi oricine altcineva antrenor. Acum era nevoie de un "Acar Păun", ca să se poată salva, cum s-a mai întîmplat de atîtea ori, cei cu adevărat vinovați. Și Constantin a plecat cu aceeași demnitate care l-a caracterizat și ca jucător și ca antrenor de club. Dar cîți au înțeles cum se cuvine gestul său? Acum, iată, la puțin timp după plecarea sa, se caută a se pune în practică ideea pe care "profesorul" a avansat-o chiar de la început și care, cu obstinație i-a fost refuzată: alcătuirea unei "naționale" preponderent internă și completarea ei cu cei mai în formă "străinieri".

Și-atunci, în mod logic, se pune întrebarea: **unde a greșit Constantin?** Răspunsul ar putea fi, tot logic, unul singur. Constantin a greșit de fiecare dată cînd a spus DA și poate că trebuia să spună NU și ultima oară cînd a spus NU și ar fi trebuit să spună DA. Și să rămînă mai departe la echipa națională să-l lase pe cei vinovați în bătaia judecății. Pentru că, la drept vorbind, la ce bun a servit gestul său seniorial de fair-play?

■ **MIHAI IONESCU**

N.R. Mulțumim, Mihai Ionescu. Așteptăm opinia dumneavoastră despre trecutul, prezentul și mai ales viitorul fotbalului românesc.

CU ECHIPA NAȚIONALĂ DE HANDBAL MASCULIN A ROMÂNIEI LA UN NOU ÎNCEPUT DE DRUM

În handbal – trasferuri de export bine gîndite

După campionatul mondial disputat în martie în Cehoslovacia, se punea întrebarea: **ce se va întîmpla cu echipa noastră națională, cîștigătoare a unei valoroase medalii de bronz?** Faptul că reprezentativa României nu a pierdut decît o singură partidă, că a învins în grupă pe Suedia (viitoarea campioană mondială) și în meciurile pentru locurile 3-4 pe vesnica rivală, Iugoslavia, i-a făcut pe impresarii europeni să-și îndrepte atenția spre mulți dintre autorii acestor performanțe. Drept urmare, s-au perfectat contracte pentru portarul Alexandru Buligan (cel mai bun portar al mondialelor) în Spania, interul Marian Dumitru și extrema Dumitru Berbece în Germania, toți trei, jucători cu un mare număr de selecționări în reprezentativă, care și-au făcut datoria din plin față de handbalul românesc și de echipa națională. Deci, transferuri bine gîndite, în țări cu handbal de valoare, pe sume deloc derizorii, cu avantaje reciproce și cu un important efect stimulativ pentru cei tineri rămași în țară. Nu s-a exagerat, nu s-a "sărit peste cal", nu au plecat jucători de 20–22 de ani, federația respectîndu-și principiile, ținînd la cartea ei de vizită. Și, astfel, s-a încheiat un capitol din istoria românească a acestui sport care ne-a adus pînă acum patru titluri mondiale și a început o nouă perioadă, cea în care rezervorul de valori autohtone urmează să contribuie la formarea unei echipe naționale avînd ca obiectiv Jocurile Olimpice 1992.

Colectivul tehnic al federației, beneficiind de mintea limpede a antrenorului Cornel Oțelea, susținut cu fermitate de secretarul federal Mihai Marinescu, a trecut la fapte. Fără surle și fanfare, fără multe declarații și interviuri. A fost constituit noul lot care are o medie de vîrstă de 23 de ani și 4 luni (!), unul dintre cele mai tinere loturi naționale din Europa. Și s-a pornit la drum. Cu portari de 21 de ani (Sorin Toacsen), 23 de ani (Vasile Cocuz) și 24 de ani (Radu Marc), cu un conducător de joc – Adrian Ghimeș (27 de ani) – care are ca secundant pe Rudi Prisăcaru de 20 de ani (!!), cu un pivot experimentat – Ion Mocanu (28 de ani) – care este dublat de Paul Cicu (22 de ani), cu doi interi de 21 de ani (Robert Licu) și 23 de ani (Cristian Zaharia) și enumerarea poate continua evidențiind faptul că "șahiștii" federației gîndesc cu cîteva mutări înainte.

Prima încercare a forțelor a fost "Cupa Națiunilor" disputată recent în Germania. S-au înregistrat trei înfrîngeri în fața campioanei mondiale (Suedia), a campioanei olimpice (URSS) și a reprezentativei țării gazdă (Germania), dar nimeni nu a făcut o tragedie din aceste înfrîngeri, ele au fost discutate, analizate cu calm, pentru ca într-adevăr să se poată învăța din înfrîngeri fără a se arunca vina în curtea vecinului.

Dacă nu uităm că echipele Steaua și Dinamo s-au calificat în sferturile de finală ale celor mai importante competiții europene intercluburi (Cupa Campionilor și Cupa Cupelor), avem un tablou complet al situației actuale din handbalul nostru masculin.

Ce ne va rezerva viitorul e greu de anticipat. Ce știm însă, este că și acum, ca și altădată, în handbal se muncește cu seriozitate, cu luciditate, acceptîndu-se riscuri care duc uneori la eșecuri, dar cine nu știe să treacă și prin "purgatoriul" înfrîngerilor păstrîndu-și demnitatea și obiectivitatea în aprecierea propriilor forțe, nu poate reveni pe Calea Victoriilor.

Domeniul Marcel Puşcaş

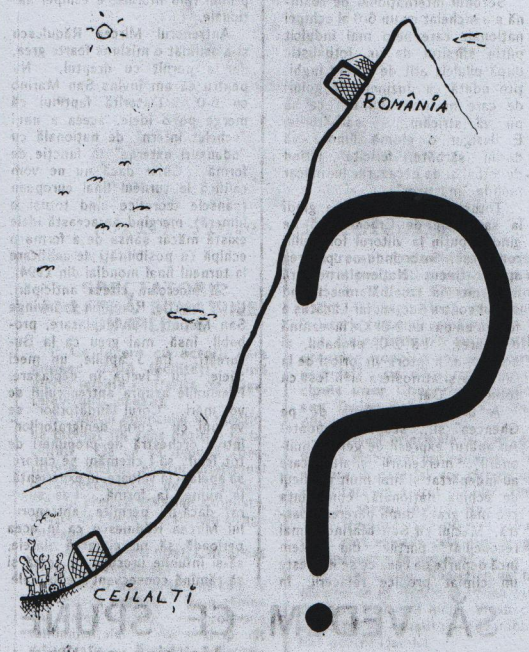

FOTBALIŞTII NU CRED ÎN FEDERAŢIA ROMÂNĂ DE FOTBAL!

Aşa că, s-a înfiinţat Liga fotbaliştilor români. În ziua de 29 a XI-a 1990 s-au pus bazele constituirii Ligii fotbaliştilor români. Din comitetul de iniţiativă au făcut parte: ing. Sotir Vasile, Bogdan Stelea, Dan Petrescu, Tudorel Cristea, Ion Goanţă, Cristian Sava.

Cu toate apelurile făcute, transmise prin mass-media (inclusiv Rompres), Gazeta Sporturilor şi Televiziunea română nu au găsit de cuviinţă să informeze în primul rînd cluburile şi sportivii şi nici opinia publică.

Sîntem curioşi dacă cele două mari reprezentante ale mass-mediei sportive ar fi răspuns la fel unui apel făcut de către Liga cluburilor. Că pe unii îi deranjează constituirea unui for al fotbaliştilor, ştim, dar fair-play-ul de care dau dovadă cei în cauză este îndoielnic. Cu toate acestea, Liga fotbaliştilor români a fost înfiinţată, toţi fotbaliştii prezenţi ridicînd o serie de probleme cu care nu sînt de acord şi care-i încorsetează în desfăşurarea activităţii. În afara multiplelor probleme dezbătute, s-a discutat şi despre transformarea Ligii într-o societate pe acţiuni. Au surprins maturitatea tuturor celor prezenţi cît şi totala adeziune la principiile, statutul şi planurile de perspectivă ale Ligii. Un sondaj de opinie în rîndul fotbaliştilor ne-a condus către formularea unui interviu imaginar realizat în urma acestei întruniri. Vă veţi da seama, stimaţi cititori, în urma parcurgerii materialului de cele "cîteva" probleme care-i frămîntă în acest moment pe ei, adică pe cei care n-au fost întrebaţi niciodată de către FRF de legitimitatea deciziilor luate. Fotbaliştii nu cred în FRF şi nici în veridicitatea hotărîrilor sale. Ei nu vor altceva decît să fie consultaţi, iar cei îndreptăţiţi să ia hotărîri să le ia pentru ei şi pentru binele lor. Atît şi nimic mai mult.

TIMOFTE, F.R.-VIŞTII ŞI... INTRAREA ÎN EUROPA

Puţine valori fotbalistice ne-au mai rămas. Una dintre ele se numeşte Daniel Timofte (vi-l mai amintiţi din meciul cu Irlanda?)

În urma aberantei decizii luate de Federaţia română de... activişti (Mircea Angelescu, Ion Traian Ştefănescu - managerul, Albu) şi Snagov-işti (vezi strașnicele chefuri pe care mai marii le trag la Snagov) care spune că nu vei mai fi lăsat să activezi peste hotare decît dacă împlineşti 28 de ani şi ai minimum 40 de selecţii în echipa naţională, fotbaliştii găsesc driblinguri spectaculoase ale regulamentului, în urma cărora îi pun în "mare încurcătură" pe cei de la federaţie. De curînd, Timofte şi-a adus aminte că are o soţie de origine germană şi că prin dînsa ar obţine foarte uşor şi el cetăţenia (abia acum) mult doritǎ. Întrebarea nu este: să se fi însurat sau măritat Daniel Timofte?

Fotbalistul în cauză profită de acest lucru punînd sula în coasta federaţiei şi plecînd cum vrea şi cînd vrea. Sigur, în mod normal, cetăţenia ar putea să şi-o obţină, dar asta nu-i dă lui Timofte şi dreptul de a juca. Sîntem convinşi, aşa cum îi cunoaştem pe corupţi, că hotărîrea dinamovistului şi acordarea dreptului de joc îi va încînta pe mulţi. Vor fi cîţiva care se vor "crampona" de ameninţarea sihastrului Daniel, preţul va scădea considerabil (dar el va exista totuşi), iar buzunarele unora vor fi pline în urma găsirii soluţiei salvatoare. Mai clar: Timofte ameninţă cu plecarea, nu va fi suspendat, federaţia nu poate face nimic, dar, dînd dovadă de umanitarism şi invocînd că de fotbalist are nevoie şi echipa reprezentativă (deci trebuie să joace), va scădea preţul real al lui Timofte de care ar beneficia clubul Dinamo, Ministerul Tineretului şi sporturilor şi chiar şi Bugetul de stat, dar **va creşte şpaga**. În concluzie, buzunarele unora. În consecinţă, toată lumea mulţumită, mai puţin fotbalul şi viitorul lui, care se confundă cu investiţia, deci cu banii.

Doar intrăm în Europa şi prin Federaţia română de fotbal, ce mama dracu?

NEA FĂNELE, IARTĂ-L PE STELEA!

Aflăm din numărul 2 al "Sport-Star"-ului că Nea Fănuş Neagu intenţionează să-l acţioneze în judecată pe dl. Mircea Rădulescu, noul antrenor al naţionalei de fotbal, pentru infracţiunea... selecţionării portarului dinamovist Bogdan Stelea!

Nea Fănele, goluri de "papagal" au primit toţi marii portari ai lumii, de la Shilton, Zoff pînă la Dasaev, Zubizaretta şi... chiar Rică Răducanu!

De ce atîta pică pe bietul Bogdan care, în ciuda celor trei "boabe" primite de la bulgari, rămîne alături de Prunea cel mai bun portar al nostru în acest moment.

Oricum, la proces, eu depun mărturie pentru Stelea! Nu te supăra, Nea Fănele!

Preşedintele Mircea Angelescu şi acolitul său Bivolaru (secretarul F.R.F.)
O duc bine amîndoi, mai puţin fotbalul românesc.

INTERVIU IMAGINAR CU LIGA FOTBALIŞTILOR

Reporter: Ce este liga?

Liga: O mare durere de cap pentru mulţi.

R: Ce îşi propune?

L: Să pună totul cu picioarele pe teren (pămînt).

R: Unde consideraţi că le-au ţinut pînă acum?

L: În Mercedesuri.

R: Şi ce e rău în asta? E democraţie...

L: Democraţie, democraţie, dar nu pe picioarele noastre!?

R: Se afirmă că maşinile, cei din FRF le-au cumpărat din mici economii.

L: A da, revoluţia i-a scutit de plata cotizaţiei de partid.

R: Să nu exagerăm, cine n-a fost membru de partid?

L: Galeria lui Rapid.

R: E bună, dar cum o să procedaţi?

L: Simplu, vom întreba unde este valuta?

R: Care, cea albă sau cea de altă culoare?

L: Albu şi verzii, cea neagră s-a desfiinţat.

R: Şi dacă se refuză un răspuns?

L: Exclus, ar trebui să se apuce de antrenamente (sic).

R: Nu înţeleg.

L: Păi, ce-aţi spune de o etapă cu ei şi fără noi?

R: Glumiţi!

L: Poate, dar foarte serios.

R: Cînd consideraţi că va activa Liga?

L: Înainte ca cei care ne conduc să se ridice la cer.

R: ?

L: Păi, ce urmează după mercedesuri? Elicoptere.

R: Mă faceţi să rîd. De unde elicoptere?

L: De la TIB-'90.

R: Ştiţi cît costă aşa ceva?

L: Cam un Gică Popescu plus Sabău şi dacă mai dai şi un Lupescu ţi se dă şi restul...

R: De unde? Aceştia s-au dus.

L: Mai are balta peşte: Dan Petrescu, Stelea, Timofte, Ilie Dumitrescu.

R: Şi pe urmă?

L: Pe urmă nu mai ştim. Vom rămîne cu potolul de pe vremea odioşilor, cu o minge la 40 de copii. Dar am găsit: VINDEM F.R.Viştii.

R: Credeţi?

L: Dacă nu vor fi în aer.

R: Cum, adică în aer?

L: Cu elicopterele, nene, nu ţi-am spus la-nceput?

R: Cé-şi propune Liga la ora actuală?

L: Mercedesuri.

R: Aveţi o idee fixă?

L: Ne-ntrebăm cîte mingi s-ar fi putut cumpăra cu banii daţi de unii profitori pe Mercedesuri?

R: Cîteva sute acolo...

L: Vedeţi?

R: Şi ce-i cu asta?

L: Păi, cîte Mercedesuri date pe mingi, am putea cumpăra peste cîţiva ani?

R: Acuzaţi pe cineva, de ceva?

L: Nu acuzăm pe nimeni, dar ne-ntrebăm cîteodată cum de-au putut unii din FRF să-şi cumpere în 7 luni maşini străine?

Un calcul simplu spune că 7x 5.000 de lei = 35. 000 lei. Se poate cumpăra un Mercedes cu 35.000 de lei?

R: S-au descurcat, vor spune cei în cauză.

L: Gîndiţi-vă puţin: trei Turcii, două Austrii, cîteva calete studenţeşti, pînze de bonfaier, un transfer şi gata, eşti la volan. Astea pe picioarele noastre. Dar noi, în tot acest timp mai trebuie să jucăm pe 3.500 de lei punctul şi să aşteptăm pînă la bătrîneţe ca să putem ieşi în străinătate. Cé-aţi zice dacă ARCOM ar da drumul zugravilor în Libia cu condiţia să împlinească 28 de ani?

R: Într-adevăr, nu-i corect.

L: Dacă nu vă convine metoda celor din FRF denumită şi metoda Mister Albu propunem noi alta. Aveţi puţintică răbdare!

Domeniul Alin Savu

Începe să devină ridicolă repetarea, dar sînt obligat să reamintesc din nou că opiniile publicate în această gazetă mă reprezintă în exclusivitate și nu implică sub nici o formă clubul sportiv "Steaua".

WATERLOO-UL BASCHETULUI ROMÂNESC

În numărul trecut al gazetei noastre vă promiteam dv., stimați cititori, cît și dlui. secretar de stat Cornel Dinu, că voi aborda pe larg problemele baschetului românesc în perioada strălucitoarelor victorii obținute sub comanda "mareșalului" Gelu Chiraleu.

Pentru a reliefa mai bine aceste "strălucitoare" victorii va trebui să suportați un foarte scurt, dar necesar istoric a ceea ce s-a întîmplat înainte de 1977, anul "încoronării" personajului nostru.

Baschetul românesc masculin reușise să ocupe în ierarhia europeană (stabilită la campionatele continentale) cîteva locuri meritorii: de 2 ori locul V, de 2 ori locul VII, de 2 ori locul VIII. La jocurile balcanice obținuse de 5 ori locul II, de 8 ori locul III, iar în competițiile continentale inter-cluburi "Steaua" reușise să pătrundă de patru ori în grupele semifinale (1961, 1973, 1974, 1977).

Ce s-a întîmplat după 1977?

Iată: la "europene" nu ne mai calificăm în primele 12 echipe decît în 1985 (loc X) și 1987 (loc XII-ultimul). La "balcaniade" din 1980 nu am mai "prins" podiumul, "marea" performanță de acum cîteva săptămîni, locul II, fiind obținută la balcaniada juniorilor !) - citiți loturile echipelor și veți vedea valoarea acestora. În sfîrșit, nici o echipă de club nu mai accede în fazele superioare ale competițiilor europene.

Baschetbalistele noastre au salvat ele oare onoarea șifonată a băieților? Să vedem. Înainte de 1977: România ajunge de trei ori printre primele 4 echipe europene, o dată locul V, de 2 ori locul VI, de 3 ori-VIII. La "balcaniade" obținem de 6 ori locul II (într-o competiție în 3: Yugoslavia, Bulgaria, România), prinzînd și trei prezențe în semifinalele cupelor europene inter-cluburi ("Politehnica" în 1969 și 1973, IEFS în 1974).

Și iată și rezultatele obținute sub conducerea remarcabilului antrenor federal Chiraleu: la europene "prindem" de 3 ori locul VIII, în 1989 nu reușim să mai pătrundem în primele 12. La "balcaniade" luăm un argint în 1978; în cupele europene doar "U" Cluj-Napoca obține cîteva rezultate meritorii, nepătrunzînd însă în fazele superioare ale competițiilor europene intercluburi.

Limbajul cifrelor este sec, dar el este cel care reprezintă oglinda fidelă a rezultatelor muncii în sport. Rog pe cititori să facă singuri comparațiile, dar și să tragă concluziile care se impun.

Cei ce nu cunosc, sau nu vor să cunoască ce a făcut antrenorul federal George Chiraleu în baschetul românesc, pot obiecta - mai mult sau mai puțin justificat - că nu acesta a intrat pe teren pentru a obține rezultatele amintite!

Corect! Dar, îmi voi permite să vă întreb și eu: care sînt atribuțiile antrenorului federal G. Chiraleu? Răspunsul nu poate fi decît unul - coordonarea întregii activități a baschetului!

A făcut acest lucru dl. Chiraleu? Cu prisosință! Totalitar și atoatestiutor, s-a implicat în tot ce a însemnat activitatea loturilor reprezentative, uneori ca responsabil **direct** (vezi campania națională feminine în vederea calificării pentru Jocurile Olimpice din 1980 - campanie care a durat 18 luni, a costat cca. 2 milioane lei(!) și s-a încheiat cu un fiasco).

Ce trebuie să știe cititorii, dar și dl. C. Dinu, este că antrenorul federal G. Chiraleu însoțea loturile reprezentative ale țării în calitate... de arbitru (deh! baremurile), affîndu-se de obicei în alt oraș, arbitrînd într-o altă serie. Un singur exemplu: la turneul preolimpic amintit, dl. Chiraleu a condus echipa din tribună, neavînd acces pe banca antrenorilor fiind și arbitru!

Competența și modul... dezinteresat în care și-a desfășurat activitatea (și din păcate încă și-o desfășoară!) faimosul Bonaparte al Baschetului românesc poate fi analizată și catalogată de orice om de bună credință.

Să nu credeți însă că eu sînt rău-voitor ocolind rezultatele meritorii obținute din 1977 încoace. Le voi prezenta odată cu amănuntele contextului în care au fost obținute.

În 1981, România obține medaliile de argint ale Universiadei de la București; dar... din cele 12 jucătoare ale lotului numai 5 (!) sînt... studente.

Peste doi ani repetăm performanța crescînd procentajul studentelor (7 din 12) și ajutîndu-ne și de "foarte tînăra" Ștefania Bors (32 de ani la ora competiției). Și o precizare: regulamentul competiției studențești prevede ca limită de vîrstă 28 de ani, iar echipele să fie alcătuite din studente sau absolvente de maximum 2 ani.

O să vă mirați, poate! Vă rog, însă, nu prea tare pentru că veți mai avea și alte surprize. Spre exemplu, Elena Vasile Caloianu juca la 21 de ani în echipa de junioare a țării, iar Constantin Marian, student în anul I la Politehnică juca în reprezentativa de... cadeți!

Dar despre "cadeți" și mai ales "cadete" în numărul viitor al gazetei noastre. Căci abia acum începe... magia! Neagră!

■ **ALIN SAVU**

PS1 - Ultimul loc în grupă, fără nici o victorie, obținut de băieți în lupta pentru calificare la "europenele" 1991 vine ca o amară confirmare a celorlalte "performanțe" ale baschetului nostru.

PS2 - Recunosc că nu am fler: presiunile care se fac asupra mea vin dintr-o cu totul altă direcție decît cea presupusă (deocamdată). De unde credeți că vin? De la Direcția de poștă și telecomunicații, unde este directoare dna Nina... CHIRALEU, cea care în primăvară, printre nenumărate ăăă-uri, ne explica de ce nu ajung coletele externe la destinatari!

Aștept în continuare cu interes.

Autoritar dar... suplu, emițînd "prețioase indicații"

SALUT, MONDOSPORT - 90!

A apărut de curînd - și ne grăbim să-i semnalăm prezența - revista MONDOSPORT-90. Lectorului îi sînt oferite 32 de pagini (cele mai multe color) alerte, inedite, din care semnalăm "filmul" Coppei del Mondo - în viziunea redactorului șef al publicației, **Sorin Satmari**, viața lui Ilie Năstase, într-o variantă proprie, îngrijită de cunoscutul publicist **Ioan Chirilă**, alte materiale de interes, semnate de **Aurelian Brebeanu, Andi Vilara, Nicolae Șerbănescu** sau **Modesto Ferrarini**.

ATENȚIE: **revista oferă 34 de premii mai mult decît tentante** (între care o excursie în străinătate, un video, aparate de radio și de fotografiat etc,etc,etc), termenul limită de predare al cupoanelor cu răspunsuri fiind de **15 februarie**. Vă dorim lectură plăcută și... succes la concursul cu premii **"Doctor în sport"!**

DUMITRU GRAUR, ÎNTRE "PIELARUL" ȘI "BLĂNARUL"!

Dacă memoria nu mă înșeală, pasiunea pentru pielărie a dlui. Graur datează de prin 1983, din Suedia. Atunci a manifestat un oarecare interes pentru articolele din piele. Credeam că m-am înșelat; simbăta 1 decembrie am aflat cu satisfacție că este vorba de o pasiune puternică.

Numai astfel îmi pot explica cele cîteva minute bune acordate soartei echipei "Blănarul" (fostă "Pielarul") din campionatul "Onoare" al județului Arad (sper că nu mă înșel asupra județului, dar fascinația momentului era de natură să tulbure!)

Este foarte bine că patima fotbalului a pătruns și printre mioare, turcane, alaindelon-uri sau astrahanuri, este chiar înduioșător că un blănar, discret, își permite să sponsorizeze o echipă din "pură" pasiune. Am pus ghilimelele pentru că mă îndoiesc eu că degeaba a ajuns blănarul la televiziune și că dl. Graur a făcut reclama tot degeaba. Doar vine iarna, ce naiba! Iar dacă problema susținerii materiale a fotbalului și sportului românesc în general a ajuns să fie rezolvată în modul prezentat de dl. Graur în emisiunea cu pricina, înseamnă că singurele noastre speranțe rămîn legate de schimbarea modei de la bikini la... indispensabili cînd consumul suplimentar de material va însemna și beneficii mai substanțiale care vor putea lua și drumul fotbalului!

Așadar, să așteptăm cu palma întinsă mila vreunui... blănar sau gogoșar!

P.S. - Dl. Graur îmi tot întreabă colegii de domeniu ce am cu el! Dvs. ce credeți, stimați cititori și telespectatori, am eu ceva personal cu dl. Graur?

ȘVEJK, AEROPLANUL. ȘI ZIARUL

Credincioși spiritului revistei noastre recunoaștem dreptul fiecărui om de a se exprima liber, pe măsura talentului și... intelectului.

Ne permitem totuși să ne exprimăm și noi, la fel de liber, cel puțin nedumerirea față de unele "numere" de acrobație gazetărească ale unui minuscul aviator care a uitat ce este mansa aeroplanului (dacă a știut vreodată!) și nu va ști niciodată ce este "plaivazul"... ziarului!

Domnul Dumitru Amariei, un fel de Švejk cu elice al armatei române, mare amator de sport (nimic rău în aceasta!) și titularul rubricii de specialitate a ziarului "Armata Poporului" ne delectează într-unul din numerele trecute ale acestuia cu două idei geniale, născute probabil în înaltul zărilor albastre prin care își plimbă hipofiza și condeiul.

Criticînd intervențiile crainicului stadionului "Steaua" la meciul echipei gazdă cu Montpellier S.C., arțăgosul Švejk scrie într-o gramatică de vis: "Steaua are nevoie de ajutorul nostru al celor din afara clubului, dar mai ales au nevoie de sprijinul serios al celor din imediata ei apropiere (...). Nu-i admis ca echipa să aibă un meci atît de greu, iar tu să transmiți la 20 de min. de începutul lui muzica prezentată de Baghera sau să le spui spectatorilor ce scumpe sînt femeile ieftine din Franța".

Dragă Mitică, tatăl **dumneavoastră**, Hașek, avea simțul umorului după cîte știm noi! Credeți că fotbaliștii militari s-ar fi simțit mult mai îmbărbătați dacă la microfon, într-o scurtă lecție de învățămînt politico-ideologic, erau informați asupra situației din Golf sau asupra prețurilor pe piața Mig-urilor, planoarelor sau avioanelor de hîrtie cu care vă mai jucați, ascuns sub biroul dv. ca să nu vă vadă "șeful", dl. colonel Văduva? Credeți că Wagner l-ar fi îndîrjit mai mult decît Baghera pe Bumbescu?

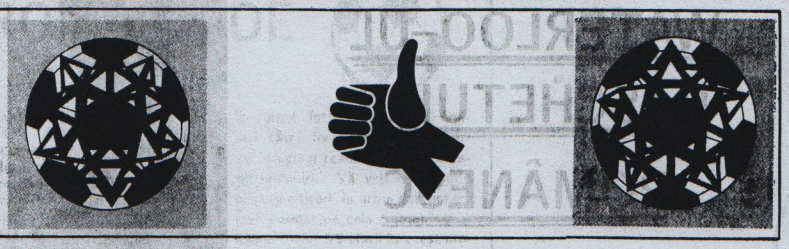
Nu cumva vă supără inaccesibilitatea "femeilor ieftine scumpe?!" Hai, fiți sincer! Știm că vă dezavantajează puțin fizicul!

Iar în legătură cu obiecțiile pe care le aduce domnia voastră conținutului și titlurilor programului aceluiași meci, ne permitem să vă reamintim că epoca de "aur" a luat sfîrșit la 22 decembrie 1989! Tămîia și osanalele s-au epuizat pentru unii dintre noi, iar ambrozia o păstrăm pentru ... lumea cealaltă, acolo unde vom avea cu toții aripioare (de îngeraș și nu de avion).

CINE SE TEME DE FAIR PLAY

ÎNTREBĂRI (ȘI RĂSPUNSURI) CARE NU INCOMODEAZĂ PE NIMENI

CINE SÎNTEȚI DUMNEAVOASTRĂ, DOMNULE MARIN GOSTIN!

Nu știu alții cum sînt, dar eu am contractat o adevărată alergie la tipul de șef pe biroul căruia sînt așezate la vedere tot soiul de medicamente, din care ia cu toptanul îndeosebi cînd are vizitatori; sau... se face că ia, cum țin minte un fost redactor șef, care mima că toarnă pastilele în palmă, repezea palma goală la gură, repezea capul pe spate, după care se călina minute în șir cît și cum îl macină pe el truda din zori pînă-n seară! Îmi place mult mai mult genul – Stanca, șef care atacă pămîntește un spriț, ba te mai omenește și pe tine cu-n pahar...

Cînd, după mai bine de o oră de așteptare, am intrat în biroul dlui **Marin Gostin**, de cîteva luni președinte al clubului **Dinamo**, primul lucru pe care mi-au căzut ochii a fost o sticluță de **Endonal**. Și totuși, stau de vorbă cu unul dintre cei mai tineri ofițeri superiori din țară, un colonel de nici 28 de ani (Napoleon – l-au numit unii) cum numai revoluțiile sau războaiele pot naște. Vechea meteahnă nu-mi dă pace, sticluța de **Endonal** depășește în imaginația mea dimensiunile celei de trei-sferturi de pe biroul lui Stanca. ■ **Domnule președinte, în cluburile mari "pilulele" se iau, îndeobște, pentru a alerga "suta" cu trei zecimi mai puțin sau a arunca discul cu 6 metri mai mult...** – Se prea poate, nu sînt un specialist pe tărîmul medicinii sportive. În ceea ce mă privește, este vorba de o hepatită veche de cîțiva ani, ale cărei urme le resimt încă și a cărei recidivă vreau să o preîntîmpin. Nu este ceva dobîndit recent și nici nu doresc să impresionez pe nimeni. ■ **Aș vrea să încep prin a vă informa că vin la Dinamo, în calitate de ziarist, de mai bine de 20 de ani. Am intervievat în acest cabinet, cred eu, 7-8 președinți ai acestui club, și niciodată n-am așteptat atît de mult pînă să intru. Este vorba, cumva, de o nouă ordine internă?** – Ați așteptat după trei sau patru sportivi care erau înscriși la audiențe și nu puteam să trec peste ei. Înainte aveau "undă verde", probabil ziariștii sau alte persoane influente, acum au prioritate sportivii. De pe urma lor mîncăm pîine cu toții, cum se zice, lor este firesc să le acordăm întîietate. ■ **Este unul din crezurile dumneavoastră de cînd sînteți în această funcție?** – Este singurul. ■ **Am văzut în antecameră doi șefi de cabinet...** – Nu, ați văzut numai unul. Celălalt este șeful sectorului propagandă-protocol. Un sector căruia intenționăm să-i acordăm o importanță sporită... Avem mare nevoie să căutăm sponsori pentru toate secțiile clubului, să scoatem bani și din piatră seacă, pentru a putea face înaltă performanță, să găsim parteneri pentru a organiza turnee pe bază de reciprocitate. ■ **La intrare am văzut și o nouă firmă, pe care scrie "DINAMO, Clubul Sportiv București" V-ați schimbat cumva denumirea?** – ...Nu, este aceeași de dinainte. ■ **Înainte se numea Clubul Sportiv Dinamo București.** – Am făcut, într-adevăr, o firmă nouă. Firma a fost realizată de un colectiv de arhitecți și de noul vicepreședinte al clubului, maiorul Poenaru. Poate ar fi trebuit să consultăm și un profesor de limba română. ■ **Eu cred că ar fi ajuns și un antrenor, sau oricare sportiv mai vechi al clubului.** – Mai este ceva: și vizualizarea denumirii clubului poate să iasă din canoane. Așezarea pe un panou poate să mai iasă din tipic, nu e neapărat să fie "bătută în cuie", într-o anume ordine. ■ **Deci dacă la Porto, în meciul retur, Dinamo va fi condus cu 1-0, iar tabela stadionului ar fi trecut cifra unu în dreptul echipei gazdă, nu ar fi fost nici un necaz?** – Nu. Să fi condus noi cu 1-0, să se fi încheiat așa meciul, și nu ar fi fost nici un necaz referitor la ce și cum scriu ei pe tabelă! ■ **Prin răspunsul acesta, în orice caz e 1-0 pentru dumneavoastră. Ați fost atacat destul de mult în presă, de la venirea dumneavoastră la Dinamo. Nici acolo nu a avut importanță cum au fost așezate cuvintele?** – Mai mult sau mai puțin. Mi-a părut rău doar de faptul că unii gazetari, despre care altminteri am o părere foarte bună, au scris lucruri total neadevărate, fără să le verifice. De pildă Horia Alexandrescu, a scris că am plecat în Irlanda, să urmăresc eu antrenamentele viitoarei noastre adversare. ■ **Și n-ați fost?** – Nici gînd. Nu aveam ce să caut acolo, într-o asemenea misiune pe care o poate îndeplini numai un tehnician, un specialist. ■ **Credeam că v-a durut mai mult o notiță – nu mai țin minte pe unde am citit-o – că v-ați făcut cărți de vizită pe care scrie inginer, deși ați absolvit doar Institutul de subingineri** – Încerc să nu iau în seamă asemenea răutăți. Mă stăpînesc cît pot, dar uite că... tot trebuie să apelez din cînd în cînd la sticluța cu Endonal. Am absolvit, într-adevăr, Institutul de subingineri, dar am fost mult timp șeful compartimentului Metalurgie la uzinele Republica, unde funcția era de inginer. Apoi am fost încadrat la Mecanică Fină, tot într-un post care pretindea o calificare superioară. Cred că nu diplomele în sine contează, ci competența profesională. ■ **Care ar fi competența dumneavoastră în materie de sport de performanță?** – Am jucat cîțiva ani la juniorii lui Dinamo... Apoi părinții au insistat să abandonez fotbalul, să-mi văd de studii. A mai intervenit și hepatita de care vă vorbeam, așa că, vrînd nevrînd am ajuns la această soluție. ■ **Sar de la una la alta, dar este o întrebare care se pune mai tuturor celor care dețin în prezent funcții de conducere: ați fost membru de partid?** – Am fost, dar m-au exclus cu o lună înainte de revoluție. Nu mă duceam la ședințele de partid, nu-mi ascundeam antipatia, ba chiar dezgustul pentru ceea ce se întîmpla la noi în țară, și replica n-a întîrziat să vină. Bine că s-a rezumat numai la atît! ■ **Am mai citit pe undeva, sau am auzit (atîtea s-au învălmășit în mintea noastră în ultimele luni, încît e greu să mai afirmăm ceva cu mîna pe inimă) că ați ajuns colonel datorită faptului că în timpul revoluției ați dat buzna în cabinetul generalului Nuță, v-ați instalat pe scaunul său, de unde n-ați mai plecat zece zile și zece nopți!** – Aș face prinsoare că aceste vorbe au fost rostite de oameni care în timpul revoluției au stat ascunși pe sub pat, sau care și-au făcut din cleveteli o profesiune de credință. Nu știu de ce o fac – poate m-ați prins și într-un moment în care sînt necăjit și simt nevoia să mă destăinui, dar sînteți primul ziarist căruia îi spun cam care a fost contribuția mea în timpul acestor zece zile și zece nopți: am sosit la fostul IGM împreună cu un alt grup de revoluționari, dorind să ne eliberăm rudele, prietenii, cunoștințele, despre care știam că sînt arestate. Am întîlnit aici doi oameni care au determinat decisiv trecerea fostei Miliții de partea Revoluției – domnii colonei Suceavă și Rădulescu, acum generali. Noi trei am schimbat ordinul lui Nuță de a se trage fără somație în toți cei care ar fi intenționat să intre în sediile Inspectoratelor de Miliție, domnul Suceavă fiind cel care a transmis noul ordin în întreaga țară. Mă întreb și vă întreb, cîte vieți au fost salvate în acest mod? Ne-am străduit și am izbutit să procurăm pentru armată schemele subsolurilor din fosta Piață a Palatului, am înregistrat și decodificat o serie de mesaje ale teroriștilor, am capturat doi dintre aceștia; unul avea asupra lui 16.000 lei și zicea că a plecat să-și... cumpere frigider! Dar mai avea și busolă și hartă... Se numea Cornel Dumitrescu, dar mai exista și un supranume de acoperire. ■ **Mai știți ceva despre el, despre celălalt prins? Mai aveți date despre vreun terorist?** – Nu mai știu nimic despre nici unul. E o mare nebuloasă aici... ■ **Dacă o spuneți dumneavoastră, colonel al Poliției Române, cum să vă contrazicem noi?... Ce alte momente de mare tensiune au mai inclus acele zece zile și nopți, cît zece vieți?** – Am depistat la timp o spărtură făcută intenționat în conducta de gaze din subsolul fostului C.C., care ar fi putut conduce la o explozie distrugătoare. Dacă ea s-ar fi produs, probabil că astăzi n-ar mai fi fost în viață mulți dintre cei ce alcătuiesc conducerea actuală a țării! Mda... Am interceptat o convorbire între colonelul Baciu și ofițerul timișorean care apoi s-a sinucis în închisoare, convorbire care a dus la descoperirea convoiului morții efectuat pe ruta Timișoara – București. ■ **Vă referiți la cele 40 de cadavre?** – Exact. Am sigilat birourile și arhivele lui Nuță și Mihale, pentru conservarea documentelor de acolo, am sigilat armamentul ofițerilor C.I. pentru a nu-l utiliza cumva. ■ **Ar fi existat această primejdie?** – Erau cei mai vizați, cel puțin gîndind cu mintea noastră de atunci. Noi am făcut-o pentru orice eventualitate. ■ **Cred că e mai mult decît suficient. După toate acestea, nu numai că înțelegem, dar apreciem mult mai exact cele trei trese care vă ornează epoleții.** – Vă rog să mai consemnați un lucru la care țin foarte mult: toate acestea, bineînțeles, nu le-am făcut de unul singur – nimeni în lume n-ar fi fost în stare. Ci împreună cu un grup de militari, vreo 15, poate 17 la număr, dar care din păcate au ajuns printre ultimii la recompense și onoruri. Nu înțeleg pentru ce, și nu mă împac deloc cu această situație, mai ales cînd constat că, pe ici pe colo, alții au primit nemeritat de mult. ■ **Ați fost la un moment dat secretar de stat în Ministerul de Interne. Nu s-a aflat în puterea dumneavoastră, nu stă încă, posibilitatea recompensării acestor oameni după meritele lor?** – Voi face un raport detaliat la domnul ministru. Este absolut normal ca acești oameni care puteau să moară de zece ori în zece zile, să fie recompensați după merite! El, în modestia lor tac, iar alții... de pildă, eu cunosc un colonel care a venit și a cerut să fie avansat general fiindcă în timpul Revoluției a fost... jumulit niței de oameni într-o Pizzerie. ■ **Toate acestea ar putea deveni subiectul unei cărți cu adevărat extraordinare** – Și-l vor constitui. Sper să apară în cîteva luni, am și scris cam 200 de pagini. Poate aș înainta mai rapid, dar aici la Dinamo se muncește de dimineață pînă seară. Iar rezultatele clubului mă interesează mai mult decît apariția rapidă a cărții. ■ **Fiindcă am revenit la sport: cum vedeți atît de discutatele transferuri ale lui Sabău, Răducioiu, Lupescu?** – Mai toate s-au făcut înaintea venirii mele la club, așa că nu sînt cel mai indicat să dau răspunsul. În orice caz, s-a văzut că impresariatul sportiv este o meserie, care trebuie învățată fin, fir-a păr. ■ **Transferul lui Klein s-a făcut în ultima vreme, de cînd ați venit la club. Și totuși văd că pe el există la un moment dat numai semnătura... dinamovistă, nu și a părții celelalte** – Mda, e mai neplăcut să recunosc că așa au stat lucrurile. ■ **Sînteți de acord cu cele declarate de Vasile Ianul în "Gazeta Sporturilor"?** – Nu-mi propun să fiu arbitrul conflictului dintre Ianul și Lucescu. Știu că amîndoi au valoare în branșa lor. Poate că Ianul a mai și greșit în transferurile efectuate, dar, per total, a făcut mult mai mult bine clubului decît rău. În prezent a redevenit șef al secției de fotbal, la fel și Augustin. Deleanu, alt om valoros reintegrat lîngă echipă. ■ **Cum a fost cu greva poloiștilor, prima de acest gen din sportul românesc? Dl. secretar de stat Cornel Dinu v-a acuzat de faptul că ați promis poloiștilor unele sume, fără a cunoaște bine legile financiare ale sportului.** – Adevărul este la mijloc. Am dorit să recompensez mai bine efortul unor sportivi care au adus un titlu de campion clubului. Și am crezut că voi putea obține acești bani din alte fonduri, dar m-am înșelat. Culmea este că peste numai două zile a apărut și cadrul legal în care s-ar fi putut efectua plățile respective! Sînt mîhnit doar de faptul că băieții de la polo n-au mai avut răbdare, înscriind astfel în palmaresul nostru o pagină nedorită. ■ **Domnule președinte Gostin, vă simt, pe dedesubt, nemulțumit de ceva. E numai o impresie?** – Știu și eu ce să vă spun? Vedeți, am venit în club nu fiindcă am dorit eu, ci fiindcă mi s-a dat dispoziție. Dar dacă am primit o însărcinare, vreau să o duc la capăt în cel mai bune condiții. Aș vrea să facem din Dinamo un club realmente european, și apar mereu tot felul de piedici pe care nu mai știu cum să le învîng. ■ **De pildă?** – De pildă milioanele de dolari primite pe jucătorii transferați în acestă vară. Bine – rău, cum au fost ei vînduți, s-au adunat în cont vreo zece milioane de dolari! Conform reglementărilor actuale, din această sumă cam jumătate ar trebui să vărsăm la stat, ca impozit, respectiv la Federația de Fotbal. Dar dacă investim acești bani în construcții, atunci suma ne revine în întregime. Drept care dorim – logic, nu? – să facem aici un stadion pe care ar fi invidioase multe mari cluburi europene: am și luat legătura cu Institutul de Arhitectură, avem de acum proiectul unui complex de toată frumusețea. Cu tot ceea ce este modern, de ultimă oră, în materie – stadion acoperit, tabele electronice și de relări video, instalație de nocturnă, săli pentru toate disciplinele, cabinete de recuperare și refacere, hotel, restaurant, club. ■ **Și?** – Și... încă nu sosește aprobarea pentru demararea lucrărilor! Și atunci... mai iau un Endonal... Acesta mai îmi liniștește mie nițel ficatul, nu urgentează însă și aprobarea concretizării proiectului. ■ **Fejenoordul a mai dat pentru Sabău încă 200.000 de dolari. Deci încă o probă că olandezii n-au fost tocmai corecți în prima fază a întocmirii contractului, ei recunoscîndu-și în mod indirect culpa. Și acești 200.000 vor intra sub aceeași incidență?** – Nu, fiindcă am început și noi să învățăm una-alta: ni-l vor da în lei, prin firma RANK-XEROX, socotind la 80 de lei dolarul. ■ **De ce aceasta?! Prețul dolarului crește vertiginos, vreți să înregistrați o nouă pierdere!** – Este singura modalitate să dispunem cum dorim de acești bani. Eventual să dăm și prime cît de mari vrem poloiștilor. Sau altora care ne vor aduce titluri naționale și internaționale. Fiindcă, dincolo de toate, aceasta rămîne menirea unui club de anvergură. În rest, vorba poetului, om muri și om vedea...

Discuție consemnată de
■ Sorin Satmari

ÎNCOTRO FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL?

■ La FRF S-AU SCHIMBAT MĂȘTILE NU ȘI FEȚELE

Termenul cel mai adulat azi este, fără doar și poate, **încotro**. Încotro se îndreapă președintele (sigur la est), încotro privește guvernul (cu intermitențe spre vest!), încotro mai călătorește premierul (de obicei, în Spania și Israel), încotro se orientează economia (spre dezastrul pieții), încotro se mișcă fotbalul românesc (cine mai poate știi) căci însăși federația de specialitate, cu ai ei componenți, de profesie fotbaliști, le face pe toate cu picioarele și doar, arareori, mai sare și la cap, mai ales cînd cineva o arată cu degetul. Păi, domnii mei, în atîtea penurii, de nu le mai poți număra, ca să faci legi și statute viabile, convenabile și irefutabile, pe lîngă faptul că ai nevoie să gîndești, trebuie să mai și scrii, or, cînd ai o altă condiție, spre exemplu să urmărești "stranierii" în Europa sau să alergi de la o chermeză la alta, îți mai arde să repui fotbalul românesc pe baze sănătoase? Nici nu este recomandabil s-o faci, fiindcă unii tocmai de stabilitate și severitate se tem. Așa, în ape tulburi, înotătorii versați pescuiesc mai ușor, că, fie vorba între noi, pe la federație s-au schimbat măștile, dar nu și fețele. Ar fi fost împotriva mersului general al țării. Ei, uite, din acest punct de vedere, începem să-i înțelegem. Nu ies nici din Front (ul Salvării Naționale?), nu dau nici idei altora, dozîndu-și eforturile pentru alte combinații ostapbenderiste[1]. Au, băieții, o psihologie de fair-play-işti cum nu mai întîlnești pe alte meridiane. Rezistent sub mai multe dictaturi, Cornel Drăgușin, cu zîmbetul lui cuceritor și curtenitor, e o soluție și e rechemat în pluton. E nevoie de un clown, indispensabil în vremuri carnavalești, se apelează la Rică Răducanu, căci acest rol îl prinde de minune. El, cică, s-ar ocupa cu portarii – pesemne cei din Vasile Conta – dar, în caz de urgență, ar face o cursă și pînă la Crevedia (unde și-a agățat talentele ultima oară!) să procure niște pui pentru vitaminizarea "naționalilor" noștri.

■ SITUAȚIA – DE LA ROȘ-ALBASTRU LA ALB- NEGRU

Nu s-a ocupat de aprovizionare, înaintea meciului cu Bulgaria, și Kassai, tot o piesă românească din angrenajul atît de lunecător al federației, și-ați văzut ce succes am avut? Nu s-a interesat însuși Mircea Sandu de opulența sa și a propriilor subalterni și toate stau acum ca pe ace? Frumoase, rodnice și prompte preocupări au federalii noștri și, din această cauză, mai pot ei gîndi pentru traversarea crizelor de tot felul, în vizită și pe la Ministerul Sporturilor? Nici Gino Iorgulescu, responsabil cu fișele (de temperatură?), miuțele și străduțele Sportului Studențesc, urcate toate în Vasile Conta, pe la mai toate palierele, de se observă întrările aici în alb-negru, după o preponderență a roș-albastrului, combinație fericită între militari și miliționeri, nu se pierde cu firea. Noi nu mai putem trăi fără dinastii, să ne pice Ăl de Jos cu smoală fierbinte, fiindcă, oricum, ceara e insuficientă și la înmormîntările fostului-actualizat regim. Am jucat și cu San Marino, am bătut (pasul pe loc, fiindcă pasa nu mai conta!), așteptăm disputa cu San Dominique și San Diego (în nici un caz cu Maradona) și, în final, ne vom stabili cartierul general în Sainte Denis (strada pariziencelor ușoare) fiindcă prostituarea fotbalului românesc e una din calitățile cu care am intrat în Europa. Pantha Rei, vorba filosofului, la întîmplare, ca și pînă acum, și, iubiți concetățeni (iertați-mi familiarismul prezidențial), nu vă mai stoarceți creierii (nici cei răspunzători nu o fac) să găsiți soluții și vectoare în acest atît de înșelător și înșelat sport: deruta e cronică, deci continuă. Despre un încotro nu se poate vorbi încă, căci, vorba lui Laurențiu Ulici, opozantul meu din spațiul luciferic, nu poți întrevedea ceva bun în vremuri noi cînd la putere sîntem tot noi.

1 – termenul vine de la Ostap Bender celebrul escroc "maestru al marilor combinații", erou al romanelor "12 scaune" și "Vițelul de aur" de Ilf și Petrov.

■ MARIUS TUPAN

POKERUL

Reguli, rafinamente, trucuri – episodul V

Întrerupem pentru o clipă seria cazurilor pe care le-am exemplificat pînă acum, fiindcă sînt necesare cîteva precizări ce nu au fost făcute la timpul potrivit. Există în poker mai multe forme de supralicitare a potului, adică a sume de bani pusă în joc la deschidere. Astfel, cel care face cărțile poate cere "oblige", care este de două feluri: **mare** (de două ori deschiderea), sau **mic** (adică încă o dată deschiderea). Primul după cel care a făcut cărțile poate plusa în mai multe feluri:

–"Blind" (adică **orb**) de două ori deschiderea, inclusiv oblige-ul pe care, eventual, l-a cerut cel care face cărțile. Avantajul este că cel care a cerut **blind** mărește potul, deci crește miza jocului și, în același timp, cedează cuvîntul rezervîndu-și dreptul să vorbească ultimul! Acest din urmă amănunt este extrem de important în tehnica jocului de poker.

–"Ober" (adică **peste**): 2 x blind!

–"Super": de patru ori valoarea numerică a unui blind.

–"Kaiser": 8 x blind!

Participarea la aceste forme de supra licitare este liberă (atît înainte de a se împărți cărțile, cît și după aceea). În schimb, cine refuză să participe, trebuie să aștepte volta următoare!

Mai trebuie specificat faptul că există două feluri de a :vorbi: "Cip" și "Parol". În primul caz, jucătorul care folosește **cip** dovedește că se află în expectativă, deci poate avea orice fel de carte, însă nu e sigur pe ea. Cine rostește **parol** recunoaște că are o carte slabă și, trece cuvîntul următorului. În cazul în care se rostește de 4 ori **cip**, se arată cărțile iar cîștigătorul ia banii. Dacă se rostește **parol** de 4 ori, cărțile se aruncă și se fac din nou. Mai trebuie adăugat că după ce s-a rostit **parol**, cipul se exclude în mod obligatoriu. Și, încă un amănunt important: faptul de a rosti **parol**, deși ai carte foarte bună, este un truc folosit de jucătorii cu experiență, pentru derutarea adversarilor!

În fine, să adăugăm că în formațiunile de poker mai apare și "quarta", adică 4 cărți de aceeași culoare, exceptînd-o pe a cincea, care ar fi transformat formațiunea într-o chintă regală. Quarta este mai mare decît o pereche și mai mică decît trei cărți. Cu ea se poate deschide jocul.

■ MARIUS PETRESCU

Concursul Fair Play

Întrebarea nr.2

Cine a cîștigat pentru prima oară trofeul internațional Fair Play "Pierre de Coubertin"?

Indicați numele sportivului, țara și sportul pe care l-a practicat.

Concursul "Fair Play"

TALON DE PARTICIPARE NR. 2

Răspus: _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Numele și prenumele: _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Adresa: str. _ _ _ _ _ _ **nr.** _ _ _ **bloc** _

sc. _ **et** _ _ **ap** _ **Localitatea** _

Cod poștal: _ _ _ **județul** _ _ _ _ _ _

5.000 lei pentru cîștigătorul concursului "Sportivul deceniului 80-90"

Vă propunem să participați la un concurs dotat cu un premiu de 5.000 lei.

Ce aveți de făcut? Completați pe talonul de mai jos, numele sportivului (sportivei) pe care-l considerați drept cel mai valoros în deceniul 1980- 1990, precum și numele, prenumele și adresa dumneavoastră. Trimiteți acest talon pe adresa revistei noastre.

Numărătoarea "voturilor" va duce la stabilirea CELUI MAI BUN SPORTIV AL DECENIULUI în viziunea majorității cititorilor revistei Fair-Play. Toți cei care au indicat numele sportivului (sportivei) care a întrunit cel mai mare număr de preferințe vor participa la o tragere la sorți pentru premiul unic de 5000 lei.

În cazul în care pe un talon vor fi înscrise mai multe nume de sportivi, va fi luat în considerare doar primul nume. Contăm pe seriozitatea și pe meticulozitatea dumneavoastră în completarea talonului pentru a ușura operațiunea de triere.

Ultimul termen de trimitere a taloanelor 20.01.1991 (data poștei).

Tragerea la sorți, cu public, va fi anunțată în jurul datei de 25.01.1991

Pentru a vă ușura alegerea, vă propunem, mai jos, 15 nume de mari campioni:

–Erich Heiden (SUA), patinator de viteză, cîștigător a 5 medalii de aur la Jocurile Olimpice de iarnă de la Lake Placid, 1980.

–John McEnroe (SUA), jucătorul de tenis numărul unu al lumii în perioada 1981-1984.

–Martina Navratilova (SUA), jucătoarea numărul unu a lumii în perioada 1982-1987.

–Bernard Hinault (Franța), ciclist, cîștigător de 4 ori a celei mai dificile curse de șosea din lume – Turul Franței.

–Carl Lewis (SUA), atlet, 3 medalii de aur la prima ediție a campionatelor mondiale de atletism (1983), și 4 medalii de aur la Jocurile Olimpice de vară Los Angeles 1984.

–Serghei Bubka (URSS), atlet, primul săritor cu prăjina din lume care a trecut peste ștacheta înălțată la 6 metri.

–Alain Prost (Franța), pilot de formula unu, de trei ori campion mondial în anii 1985, 1986, 1989.

–Boris Becker (Germania), jucător de tenis, de trei ori cîștigător al turneului de la Wimbledon în anii 1985, 1986,...

–Diego Armando Maradona (Argentina), jucător de fotbal, căpitanul echipei țării sale, campion al lumii în 1986, vicecampioană mondială în 1990.

–Mike Tyson (SUA), boxer, campion mondial la categoria grea în perioada 1986-1990.

– Ayrton Senna (Brazilia), pilot de formula unu, de 3 ori campion mondial în anii 1987, 1988, 1990.

–Edwin Moses (SUA), atlet, neînvins în 122 de curse de 400 de metri garduri.

–Kareem Abdul Jabbar (SUA), jucător de baschet, considerat drept cel mai bun din lume în deceniul 80.

–Nicu Vlad (România), halterofil, campion european, mondial și olimpic.

–Katarina Witt (Germania), patinatoare artistică, campioană europeană, mondială și olimpică.

Ce ziceți, participați?

O întrebare obsesivă pentru luna decembrie: "16-22– Cine-a tras în noi?!"

F.R. FOTBAL NU PERMITE CRITICĂ ?!

Ne-a fost dat, nu de mult, să citim interviul acordat rubricii de sport a revistei "OBLIO" de către cunoscutul arbitru de fotbal Adrian Morolanu: curajos, punînd degetul pe rană (ba chiar pe răni), semnalînd "frîne" care încă împiedică bunul mers al fotbalului nostru, Adrian Morolanu se arată încă o dată același om de opinie, de caracter. Ceea ce, se pare, nu e tocmai pe placul Colegiului de Arbitri al F.R.F., președintele acestuia, dl. Gheorghe N. Gheorghe convocîndu-l de urgență pe "liberul cugetător" în fața Comisiei de disciplină.

Întrucît deținea informații că se intenționează sancționarea exemplară a arbitrului Morolanu, ne vom rezerva dreptul să urmărim îndeaproape acest caz, urmînd să revenim asupra lui.

■ RED

PAGINA NESPORTIVĂ

POLITICHIIA

GEORGE STANCA

La 1 decembrie 1990, Europa s-a îndepărtat iarăşi de noi

Întîi l-am executat pe Ceauşescu alături de consoartă, judecîndu-l sumar, pripit şi superficial. O parte a lumii civilizate ne-a blamat, altă parte a presei calificîndu-ne drept necivilizaţi. Chiar dacă nu împărtăşim cu toţii acest punct de vedere, aşa s-a văzut România din afară. Prima venire a minerilor, cea din ianuarie, a fost considerată de străini ca o ameninţare ilegală la adresa tinerei democraţii româneşti. Evenimentele de la Tg. Mureş, interpretate şi ele uneori eronat de anumite agenţii de presă, au scos iar în evidenţă "barbaria" poporului român. Justificată sau nu această "calitate" a rămas imprimată pe conştiinţa multor oameni (şi, mai grav, organe de presă) care ştiu mai nimic despre noi.

Despre evenimentele din 13-15 iunie a curs atîta cerneală cît şi sînge. Ele însă ne-au dat cea mai pregnantă imagine în exterior. Străinii veniţi la noi să facă afaceri s-au speriat alţii n-au mai venit iar imaginea României s-a şifonat tare. Şi, din nou concluzia acreditată în străinătate privind "sălbăticia" românească. De atunci, toate eforturile noastre s-au canalizat spre refacerea, retuşarea pozei României. Un rol important în acest travaliu l-a avut şi ambasadorul nostru la ONU – dl. Aurel Dragoş Munteanu. La fel, şi ministrul de externe dl. Adrian Năstase. Şi, iată, că uşor-uşor, dar paradoxal, greu, România îşi face loc în Europa, spre care de zeci de ani tînjeşte. Lucru de natură să ne bucure. Dar a venit, din păcate, sărbătoarea de la 1 decembrie 1990, cînd iarăşi, evenimentele petrecute la Alba Iulia ne-au şifonat imaginea: un popor paşnic neagresiv, şi-a arătat o faţă vindicativă. "Răzbunarea" politică învederată de fluerăturile adresate atît dlui preşedinte Iliescu cît şi reprezentanţilor partidelor de opoziţie arătînd că mult visata concordie (să-i zicem chiar unirea revendicărilor din interior) este departe de a fi realizată. Ne-am dovedit, o spun cu multă amărăciune, a fi pentru străinătate un popor necivilizat (fie şi prin reprezentanţii lui) care nu-şi uită umorile nici în momentele cele mai sfinte. A pătra prima aniversare a Zilei Naţionale este mai mult decît dezonorant. S-a vorbit şi despre anume manipulări în acest caz ca să nu mai amintim gafa făcută de primul ministru.

Oricum, toate aceste evenimente înşiruite aici pe scurt, ne-au arătat că sîntem în continuare un popor bolnav care nu ştie să-şi ascundă rănile.

Şi, asta, din străinătate se vede mai bine. Adică mai rău pentru noi.

Cînd ne vom reconfunda noi cu imaginile bucolice ale românului aşezat, muncitor, aplecat asupra ogorului său, ori cîntînd cu drag doine şi balade mioarelor sale?

Fair Play Boy

MIHAELA – priveşte cu încredere şi speranţă spre cabaretul "ALHAMBRA"

CU STILOUL PRIN BUCUREŞTI

ION CRISTOIU

Pantofi sub semnul voinţei lui Dumnezeu

În pasajul Victoria se dau pantofi bărbăteşti din import. Dînd faliment, firma Leonardo a hotărît să-şi vîndă cu orice preţ stocul. Fără a ţine cont de monedă. În Albania, pe curmale. În Zambia pe străvechi măşti Africane. În România, pe vin de Dealul-Mare. Citindu-ne un bucureştean ar putea obiecta că în pasajul Victoria nu se află nici un magazin de încălţăminte. Există, e drept, un restaurant, faimos prin ciorba sa de burtă. Dar oricît de beat ai fi, e destul de greu să confunzi ciorba de burtă cu pantofii bărbăteşti din import. Lectorul nostru are perfectă dreptate. În pasajul Victoria nu e nici un magazin de încălţăminte. Aici se află însă uşa din spate, pe care se vira marfa magazinului de pe Calea Victoriei. Spunînd aceasta, nu mai e nevoie, cred, de nici o precizare. La unele triburi din Africa e de ajuns un cuvînt Bum-Bam, de exemplu, pentru ca ascultătorii din jurul focului să aibă în faţa ochilor o întreagă viziune asupra lumii. La noi, în România, e suficient să spui, **uşa din spate a magazinului**, pentru ca orice ins, chiar şi analfabet fiind, să-şi dea seama imediat despre ce-i vorba. El va înţelege imediat că, dată fiind îmbulzeala, direcţiunea magazinului a hotărît să vîndă marfa nu în incinta ameninţată astfel cu devastarea, ci la uşa din dos, unde cumpărătorii se pot înghesui şi chiar strivi, fără a afecta în vreun fel mijloacele fixe ale magazinului. Iată de ce, aici, în pasaj pantofii au declanşat o veritabilă convulsie socială. O mulţime de bărbaţi şi femei întind mîini disperate pentru a prinde din zbor cutiile date pe deasupra capetelor de un vînzător ascuns în adîncurile magaziei. Regizorii moderni s-au chinuit mult timp să realizeze artistic imaginea disperării cu care vechii greci îşi invocau zeii atotputernici. Se vede treaba că respectivii regizori n-au stat niciodată la o coadă de produse din import.

De-ar fi făcut-o, ar fi înţeles mai mult decît din toate cărţile citite cum îşi înălţau în aer mîinile lor deznădăjduite, valetele la indiferenţa celor de sus, triumful cînd dorinţele li se împlineau. În cazul de faţă, fericirea, imensa fericire de a avea în mîini, ca pe un trofeu, cutia cu pantofii mult rîvniţi. Se înţelege că problema **probării** nu se pune. Aici, la uşa din spate, pantofii se cumpără sub semnul încrederii noastre, a românilor, în voinţa lui Dumnezeu. Unii, după ce au desfăcut cutia tremurînd de emoţie, îi încearcă schiopătînd prin dreptul restaurantului. Norocoşii, cărora li s-a potrivit numărul, îi pun în cutie şi, cu ea sub braţ, pornesc victorioşi spre strălucitele zări ale viitorului. Ghinioniştii nu disperă. Ei ştiu că nu sînt singurii ghinionişti. În consecinţă, respectivii îşi schimbă între ei pantofii. Un bun prilej de a lega cunoştinţe, prietenii şi chiar iubiri. O punte între oameni.

Uşa din dos a magazinului rămîne astfel o cale de comunicare între indivizii despre care existenţialiştii, cu sediul la Paris, susţin că sînt singuri pe lume.

Buhoiada

Episodul 3

O ploaie de măciuci pe capul... bibicului (I)

Un necaz sau o nenorocire nu vin niciodată singure. Să te ferească Domnul cînd vin toate buluc ca o ploaie de măciuci în moalele capului.

Aşa ceva s-a petrecut recent cu Tovarăşul nostru Aristide Buhoiu, de la fantomaticul ziar "Universul" denumit în lumea exilului "rechinul pitic" sau "buhaiul de baltă". Se destăinuie la un sprit unui intim, că regretă ziua cînd a plecat din ţară. Acolo, de bine de rău, îi mai dădea cu trombonul pe la televiziune, o mai făcea pe crainicul, pe vreun maidan de sport, mai ciugulea ceva cu casetele porno, sexy, mai escroca fraierii cu bani împrumutaţi, totuşi... dacă nu curgea, pica!

Aici, cînd a pus piciorul în ţara lui Columb, toate gigantele planuri de viitor s-au năruit peste noapte ca o şandrama putredă. Nu dorim nenorocirea nimănui, că aşa e creştineşte, dar cînd ai în faţa ta un cameleon cu rol dublu în slujba Bucureştiului, cum să-l mai priveşti în faţă, sau să-l mai tolerezi alături de tine? Culmea ironiei ca să te mai abonezi, ori să-i cumperi, "gazeta miraculoasă", unde niciodată nu are curajul să loveaască crunt în stăpînul lui, criminalul Ceauşescu, pe care-l menajează ca şi pe odrasla lui.

După cîţiva ani de sejur în New-York, îl pune dracu să participe la o întrunire patriotică în incinta hotelului Hilton. Fu aruncat pe scări numai în pumni şi şuturi în fund, fiind demascat la timp, de românaşii noştri. Din acea clipă nu mai ieşea din casă nici pînă la colţ. Ziarele i le difuzau alţi admiratori conspirativi. Din acea clipă, începe caruselul ghinioanelor care ţin şi pînă în ziua de azi fără nici o pauză...

Fu nevoit într-o noapte ploioasă să plece!!! direct la Los Angeles unde, în prealabil, alţi complici la ideologia şi rolul său murdar, s-au găsit să-i întindă o mînă caldă, pregătindu-i culcuş şi nişte gologani donaţi ca fortifiant încurajator la pribegia siluită.

Nici nu făcu sfeştania cuvenită la "noul loc de muncă" căci o ştire cumplită, într-o dimineaţă, îi zdrobi teasta supradimensionată faţă de trup, anunţîndu-i cu sughiţuri şi suspine, că nea Ligi din New-York a crăpat, şi cei zece milioane de dolari ce trebuia să-i încaseze la ultimul termen peste cîteva săptămîni, s-au dus pe apa Sîmbetei. Cu aceşti bani, peste noapte, trebuia să devină realizatorul multor proiecte îndrăzneţe.

O tipografie măreaţă ca cea a lui Stelian Popescu din Brezoianu, o vilă de vise în Haway, pentru zile negre, un regiment de salariaţi, înfiinţarea unui post de radio personal în Los Angeles, şi multe alte realizări... epocale.

Două săptămîni bătute pe muchie a zăcut în comă tovarăşul director de la "Universul".

Nu trecu mult timp şi tocmai cînd se consolase cu tonica idee că ziarul rival "Micro-magazin" intră şi el în pămînt odată cu fostul patron, nu avu de lucru un simpatizant şi-i aduse la nas într-o dimineaţă primul număr după moartea lui Ligi, în care succesoarea la tronul gazetei, fiica lui, domnişoara Cătălina Ligi în loc de necrolog anunţa cu litere ca de război că ziarul "merge" mai departe, nu cu 26 de file ca "Universul" ci în 42, mai sporit ca înainte, şi culmea culmilor, tot de patru ori pe săptămînă. Altă măciucă năpraznică în capul buhaiului de baltă, cînd tocmai îşi făcu la repezeală un calcul surîzător, că va rămîne singurul pe piaţa mondială cu "apariţia" lui, neconcurat şi nestînjenit de nimeni. Dar vorba proverbului nostru, socoteala de acasă niciodată nu s-a potrivit cu cea din iarmaroc.

Susţinea cu tărie în idelle sale preconcepute, că o fostă cocotă de cabaret, ce-şi etala talentul cu numere de streaptease prin diferite localuri e absolut imposibil să menţină şi să facă un ziar ca Ligi. Mai degrabă coboară luna pe pămînt decît să se producă un asemenea miracol.

(va urma)

■ **VIRGIL BĂDULESCU**

Articol reprodus din "Ecoul României" – iunie 1989 New York